

AMER BREED

Magazine van Amerpoort / 9e jaargang maart 2012

1

TON CASPERS
VERTREKT

OP ZOEK NAAR
MARKANTE MOMENTEN

AGENDA

26 maart 2012

Lezing: 'Wat als een cliënt agressief wordt?'

Van 19.00 tot 21.45 uur

Locatie Nieuwenoord, Het Binnenhof (kantine)
Mariaoordlaan 5, Baarn

Meer informatie en aanmelding:

Jacqueline Hordijk, j.hordijk@amerpoort.nl

Tot 15 april 2012

Tentoonstelling SOLO4

Jans Pakhuys,

Grote Sint Jansstraat 4, Amersfoort

Vier kunstenaars van Jans Pakhuys laten tijdens de tentoonstelling SOLO4 hun vrije werk zien.

Puur en eigen. Dit jaar is het werk van Elise Alberts, Monica Dierikx, Tim Glashorst en Stijn Zeelenberg uitgelicht. U bent van harte welkom tijdens de tentoonstelling in de galerie van Jans Pakhuys. www.janspakhuis.nl

1,2 en 3 april 2012

Ton komt naar je toe!

Amerpoort neemt dit voorjaar afscheid van bestuurder Ton Caspers. Ton gaat begin april op tournee langs drie locaties om afscheid te nemen van cliënten, verwanten, medewerkers en vrijwilligers. U bent van harte welkom. Aanmelden kan door voor 20 maart een mail te sturen naar één van de onderstaande adressen.

Zondag 1 april 14.00 tot 16.00 uur

Cultureel Centrum, locatie Nieuwenoord,
Nieuwenoordlaan 12, Baarn

Aanmelden via: cultureelcentrum@amerpoort.nl

Maandag 2 april 14.00 tot 17.00 uur

De Wissel, Kosmonaut 13, Amersfoort

Aanmelden via i.vollenbroek@amerpoort.nl

Dinsdag 3 april 14.30 tot 16.30 uur

Christophorus, Duinweg 35, Bosch en Duin

Aanmelden via: a.gijsbertse@amerpoort.nl

21 april 2012

Broers- en zussendag

Van 10.30 tot 14.00 uur

Cultureel Centrum, locatie Nieuwenoord,
Nieuwenoordlaan 12, Baarn

Tijdens deze jaarlijkse dag kunnen broers en zussen van intramurale cliënten van Amerpoort ervaringen met elkaar uitwisselen. Het thema van de broers- en zussendag van 2012 is communicatie. 'Cliënten en social media' en 'slechthorendheid' zijn enkele onderwerpen. Daarnaast is er een kennismaking met Gerard de Kruijk, divisie manager Nieuwenoord.

6 mei 2012

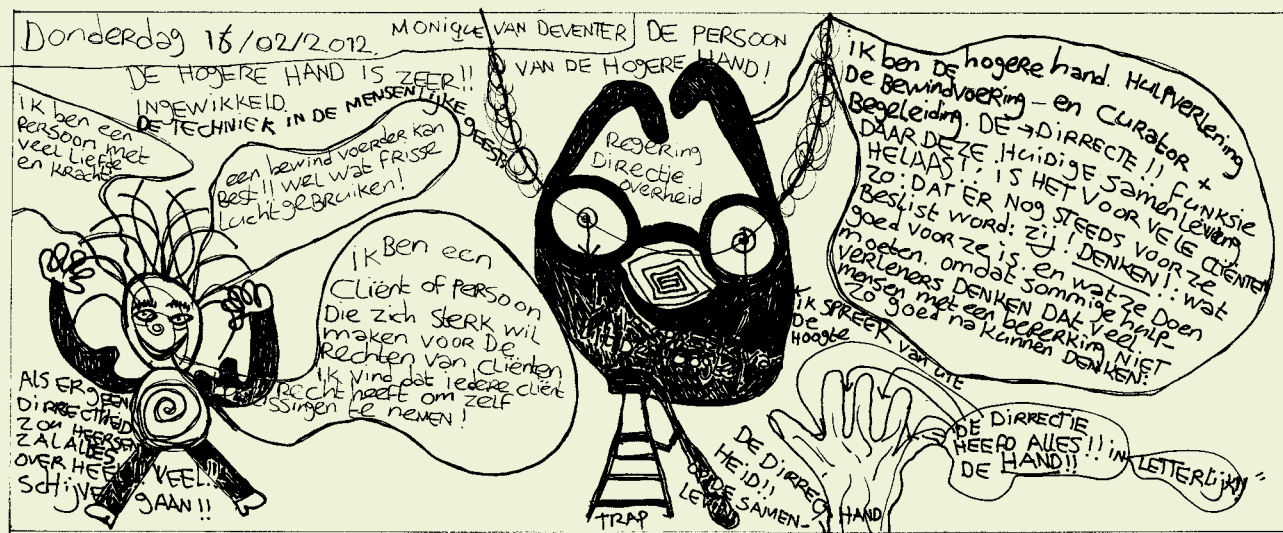
Opening logeerhuizen Mozaïek en De Boomgaard

Van 14.00 -16.00 uur, Locatie Nieuwenoord,
Isengardplein 10 en 12, Baarn

De logeerhuizen hebben een nieuw onderkomen. Iedereen is van harte welkom bij de feestelijke opening. Het wordt een spetterend programma met veel spelletjes en muziek.

MONIQUE VAN DEVENTER

Stijg te paard!

“Dag Ton Caspers”, denk ik, terwijl ik naar Baarn rijd op vrijdagochtend. De correctieversie van deze AmerBreed ligt in de auto op de stoel naast mij. Ton op de cover lacht mij toe. Na ruim dertien jaar neemt hij afscheid van Amerpoort. In het openingsartikel blikt hij, samen met Dick Hamersma, voorzitter van de raad van toezicht, terug op een periode waarin hij vele bloemen liet bloeien. Ruimte voor eigen verantwoordelijkheid en allerlei vormen van samenwerking zijn er een paar.

Onlangs deed de projectgroep Professionele Kracht onderzoek naar de kracht van Amerpoort op dit moment (pagina 8). De tien kernwoorden die daar uit kwamen, laten zich prima onderbrengen in de identiteitspijlers waar Ton het in het slot van het openingsartikel over heeft. De pijlers staan nog steeds stevig overeind in de organisatie.

Als ik een sprongetje maak naar pagina 19, dan kom ik in de etalage terecht bij een stel stoere stokpaarden van stof. Ze zijn te koop bij textielatelier PastZo in Soest. Naast het feit dat ze heerlijk zacht zijn en leuk om mee te spelen, ontdekte ik nog een functie voor dit edel dier op een stokje. Het is prima gespreksstof!

Zodra je met zo'n paard de straat op gaat, is er namelijk contact. Wildvreemde mensen spraken me aan of maakten een leuke opmerking. Ik zou zeggen: alle cliënten die zich eenzaam voelen of om een praatje verlegen zitten, stijg te paard! Integratie in de samenleving is verzekerd.

Dit was mijn laatste AmerBreed. Ik wil iedereen bedanken voor de mooie, warme en openhartige gesprekken en de fijne samenwerking.

Mariëtte Lammers
Redacteur AmerBreed

4

Een ondernemende bestuurder

Na dertien jaar neemt Amerpoort afscheid van bestuurder Ton Caspers. Tegelijk met hem vertrekt Dick Hamersma, die even lang voorzitter van de raad van toezicht was. Hij noemt Caspers een ondernemende bestuurder. “Een slagerszoon. Hij bracht het ondernemende over op de hele organisatie.”

10

Een kwieke 91-jarige

Drie weken lang verbleef mevrouw Aerts-De Vries in een appartement op locatie Nieuwenoord. Ze genoot van de nabijheid van haar dochter Marita en van het terrein. “Veel verschil in woningen, geen eenheidsworst. Een zwembad, een cultureel centrum en een leuk winkeltje. Je kunt je daar best amuseren.”

16

Een enthousiaste kokkin

In de woningen van Christophorus koken begeleiders en soms ook bewoners tegenwoordig zelf. Ze zijn enthousiast, niet alleen omdat het eten lekkerder is. “Dat ik ooit iemand zo zelfstandig aan het fornuis zou hebben staan!”, zegt een begeleider over Felicia, die uien staat te bakken. “Maar ze kán het!”

18

Een stille genietter

Tommie Kreeftmeijer (16) kan niet praten; hij ondergaat de wereld op zijn eigen, stille manier. Angélique van Holland gaat met hem op stap. “Tom kijkt naar de felgekleurde vogeltjes en draait zijn oren naar het geluid. Alleen, genieten, rust. Ik neem wat afstand en kijk naar hem. Mooie, grote, kleine man!”

20

En verder:

>7 Van Buiten: Pauline Meurs, dagvoorzitter van het afscheidssymposium voor Ton Caspers >8 De professional van Amerpoort >9 Zeggenschap >13 Open dagbesteding >14 In het kort >17 Column Naomi Tieman >19 Servicepagina >20 Van top tot teen: Bob Klomp

'LAAT VELE BLOEMEN

Een dubbel afscheid

BLOEIEN'

Ruim dertien jaar waren ze verbonden aan Amerpoort: Ton Caspers als bestuurder en Dick Hamersma als voorzitter van de raad van toezicht. Ze kwamen tegelijk binnen en vertrekken op hetzelfde moment.

DOOR: BERT VAN DER KRUK / FOTO'S INEKE OOSTVEEN

Dick Hamersma (73) was er het eerst. Hij werd binnengehaald als "iemand zonder geschiedenis in de zorg." Tot dan toe waren de toezichthouders van Amerpoort altijd afkomstig uit de zorg. Maar op dit moment in de geschiedenis van de organisatie konden ervaring en invloed van buiten geen kwaad, zo was de gedachte. En dus werd de voorzitter iemand die jarenlang als bestuurder in de volkshuisvesting had gewerkt. "Ik viel met mijn neus in de boter", zegt hij. De procedure voor een nieuwe bestuurder was net bezig. "Mede door mijn toedoen is het Ton geworden." Aan het eind ging de strijd tussen "twee interessante kandidaten". De een was een arts-bestuurder, de ander een ondernemende bestuurder met ruime ervaring in de sector. Het werd de laatste. "Een slagerszoon. Als je terugkijkt naar de afgelopen dertien jaar is het ondernemende van Ton een rode draad geweest. Hij bracht het over op de hele organisatie."

Goede reputatie

De scheidend bestuurder hoort het minzaam aan, af en toe knikkend. Ton Caspers (63) was op dat moment bestuurder bij een Friese gehandicaptenzorgorganisatie "die failliet dreigde te gaan en die ik weer op de been moest helpen".

Hij reed elke dag heen en weer naar het noorden vanuit zijn woonplaats Amersfoort. Toen de klus in Friesland zo'n beetje geklaard was, werd hij gepolst voor de functie bij Amerpoort.

"Ik hoefde geen seconde na te denken. Ik kende Amerpoort goed uit de baan die ik daarvoor had, als bestuurder bij de Heijgraaf (nu onderdeel van Reinaerde). Het was een hele warme, betrokken, informele organisatie. Dat sprak me aan. Amerpoort had een goede reputatie, met name op intramuraal gebied, en was in de dagbesteding al zeer vernieuwend.

Tegelijk was er bij Amerpoort sprake van – hoe zeg ik het vriendelijk? – een wat naar binnen gerichte cultuur. Een beetje gesloten gemeenschap, die kansen gemist had op de zorgmarkt. Een treffend voorbeeld: Er was toen al zoiets als het persoonsgebonden

budget, maar bij Amerpoort hadden we nog geen enkele cliënt met een pgb. Dat deden de collega's wel."

Bovendien stond Amerpoort er op dat moment "financieel zwak" voor. "Toen ik binnenkwam, stevenden we af op een tekort. Er was dus ook wel wat te doen. Het was niet een kwestie van gezellig op de winkel passen, de deuren dicht houden en zorgen dat de ramen gezeemd worden. Nee, dat heb ik niet gedaan. Ik zag overal mogelijkheden voor de organisatie."

Ondeugende vraag

Ton Caspers werd daarbij "indringend bevraagd" door de kersverse voorzitter van de raad van toezicht. "Het was in het begin een beetje onwennig. Dick was heel direct, verfrissend. Met zijn pretoogjes leek het alsof hij elke keer een heel ondeugende vraag stelde, waardoor ik toch maar het meest open antwoord gaf. Dat werkte uiteindelijk heel uitnodigend, en dat is eigenlijk nooit veranderd."

In die dertien jaar maakten ze veel mee, maar onderlinge conflicten of ruzies kunnen ze zich niet herinneren. De werkwijze van bestuurder en toezichthouder is zodanig dat mogelijke verschillen

van inzicht al in een vroeg stadium onderkend worden en dat zaken tijdig kunnen worden bijgestuurd. Bij grote veranderingen in de organisatie zaten de twee op één lijn.

De fusie met ASVZ Utrecht in 2004 was "een heel belangrijke stap", zegt Dick Hamersma. "Niet om het fuseren zelf, maar omdat zij sterk waren in de extramuraal kant. Het was een belangrijke zet in de organisatie." Een bestuurlijke fusie met Sherpa had ook zo'n stap kunnen zijn, maar ging bij nader inzien niet door. "Dat was niet mijn *finest moment*", zegt Ton Caspers. "Uiteindelijk moesten we met elkaar de beslissing nemen deze fusie voorlopig niet door te laten >

Onderlinge conflicten kunnen ze zich niet herinneren

gaan. Ik heb daar wel wat slapeloze nachten van gehad. Het was een gemiste kans, maar het was op dat moment een buitengewoon verstandige keuze om niet verder te gaan.”

Gezond evenwicht

Eerlijk gezegd houdt hij er niet zo van om “pregnante momenten” uit die dertienjarige geschiedenis te pikken. “Weet je, het gaat hier gewoon om zorg, dagelijkse zorg voor een heleboel verschillende individuen, gegeven door individuele medewerkers. Wil je dat op een goede manier organiseren, dan moet er een vanzelfsprekend, gezond evenwicht zijn tussen de zorg, de medewerkers, de gebouwen, de financiële huishouding, de organisatie als geheel en de samenwerking met partners. Ik heb het altijd de uitdaging gevonden om dat allemaal – dat hele spel – op een goede manier verbonden te houden.

Vanaf het begin wilden we een gedifferentieerd pakket aan zorg. Voor elk wat wils, in elke mogelijke vorm: kleinschalig in de samenleving waar dat kan, maar ook beschut als dat gewenst is. We wilden niet door een ideologische zwart-witbril naar de zorg kijken, nee, we wilden vele bloemen laten bloeien. Met veel ruimte voor eigen verantwoordelijkheid en allerlei vormen van samenwerking. Dat proces is zichzelf gaan versterken.”

Hij is er trots op, en heeft die trots in al die jaren nooit onder stoelen of banken gestoken. “Het klinkt als een verkoopverhaal, kun je zeggen. Maar als buitenstaanders bij een paar locaties op bezoek gaan, komen ze altijd terug met de boodschap: ‘Het klopt, het is een herkenbaar verhaal. En het mooie is

ook nog, dat jullie dat in grote samenhang doen: er zit een soort verbondenheid in de organisatie waar menigeen zich niet alleen prettig bij voelt, maar ook nog eens trots op is. En dan zijn jullie ook nog eens in control!”

Duizenden handelingen

Toegegeven, er gebeuren ook zaken waar je als bestuurder of toezichthouder niet trots op bent. Ton Caspers: “Ik heb zelden een klachtprocedure gezien waarvan ik dacht: Hoe

halen ze het in hun hoofd? Elke keer denk ik dan: Verdorie, wat hebben we dat enorm fout gedaan! Het kan ook niet anders met 365 dagen zorg, ongeveer 2200 cliënten en duizenden handelingen per dag – dan gaan er dingen mis. Maar dat zijn nog steeds dingen waarvan ik soms het schaamrood op de kaken krijg.”

Geen schaamte maar ergernis maakt zich van hem meester als hij terugdenkt aan “de inconsistente wet- en regelgeving” waar een organisatie als Amerpoort mee te maken krijgt. “Stapelgek word je er af en toe van. Soms zijn we als organisatie ook te braaf meegegaan met die idiote bureaucratie, vermeende kwaliteitssystemen, overdreven protocollering en noem het allemaal maar op. Daar ben ik ook niet trots op. We zijn daar inmiddels wat meer tegen in het geweer aan het komen.”

Maar het gevoel van trots domineert. “Weet je wat ik een absoluut hoogtepunt vond? Een jaar of zes geleden zei Marieke van Dommele (van Communicatie) dat het handig zou zijn als we een paar woorden zouden hebben die het hele verhaal van Amerpoort vertellen. Die woorden zouden we niet moeten bedenken, maar gewoon destilleren uit wat we doen. In no time hadden we de nog steeds bekende woorden: deskundig en betrokken, veelkleurig, ondernemend, samenwerkend... Iedereen herkende zich in die woorden. Op trainingen hoorde ik medewerkers vervolgens het ene mooie, trotse verhaal na het andere vertellen. De rillingen liepen me over de rug.”

‘Het klinkt als een verkoopverhaal, kun je zeggen’

Pauline Meurs: Een liefdevolle organisatie

Pauline Meurs (58)

Opleiding en functies:

Opleiding: sociologie en organisatiekunde. Huidige functies o.m: hoogleraar bestuur van de gezondheidszorg aan de Erasmus Universiteit Rotterdam en lid van de Eerste Kamer voor de PvdA.

Waarom deze sector?

“Zorg is voor ieder van ons belangrijk; het is mooi om daar een bijdrage aan te leveren. Het is high tech, high touch. De zorg heeft te maken met nieuwe technologieën en medische interventies, maar is tegelijk relationeel. Je kunt de mooiste technologische hoogstandjes in je voorzieningen hebben, maar als er mensen werken zonder aandacht, zorg of liefde voor de cliënten dan wordt het niks.”

Het afscheidssymposium voor bestuurder Ton Caspers van Amerpoort staat onder leiding van Pauline Meurs. Zij is hoogleraar bestuur van de gezondheidszorg in Rotterdam.

DOOR: BERT VAN DER KRUK / FOTO: ERASMUS UNIVERSITEIT

“Vanuit de Erasmus Universiteit organiseren wij al heel wat jaren programma’s voor bestuurders uit de gezondheidszorg. Ton Caspers heeft aan zo’n masterclass meegedaan. Sindsdien hebben we geregeld contact onderhouden. Hij is socioloog, ik ook. Dat schept een band. We zijn van dezelfde generatie.

Een jaar of vier geleden heb ik een aantal locaties van Amerpoort bezocht. Ik zit in de Eerste Kamer en heb onder meer geestelijke gezondheidszorg en langdurige zorg in mijn portefeuille. Ik wilde weten hoe een organisatie als Amerpoort omgaat met agressieve cliënten. Ik zag dat Amerpoort daar een heel mooi programma voor heeft. Bewoners die heel angstig en agressief zijn, worden zo begeleid dat er minimaal gebruik hoeft te worden gemaakt van dwang- en drangmaatregelen. Ik zag hoeveel geduld ervoor nodig is geweest om voor hen een veilige omgeving te creëren, zodat ze niet meer hoeven worden vastgebonden en bepaalde activiteiten kunnen ondernemen.

‘Ik krijg de indruk van een gemeenschap’

Ik bezocht ook De Blauwe Vogel, voor kinderen met een ernstige meervoudige beperking. Als je die kinderen ziet, denk je onwillekeurig: Wat een narigheid. Tegelijk denk je: Wat fantastisch dat er zo’n voorziening bestaat, waar deze kinderen worden opgevangen en die ouders tot steun kan zijn. En ik ging naar Keune in Soest, waar een aantal cliënten van Amerpoort werkt. Heel mooi. Daar zie je niet de gehandicapte kant van mensen, je ziet juist wat ze wél kunnen.

Ik vind Amerpoort een liefdevolle organisatie, waarin medewerkers heel respectvol met elkaar en met cliënten omgaan. Er zijn ook instellingen die er heel sterk op gericht zijn om hun bewoners te laten integreren in de samenleving. Dat gebeurt bij Amerpoort ook, maar de organisatie gaat er genuanceerd mee om. Amerpoort zoekt naar wat past bij cliënten. Ik heb gezien hoe begeleiders met veel respect en geduld proberen uit te zoeken wat voor bewoners prettig is. Wel of geen muziek, wel of geen activiteiten? Een heel gepuzzel, maar ze leveren daarmee een belangrijke bijdrage aan de kwaliteit van leven. De ideologie van vermaatschappelijking is voor Amerpoort niet allesomvattend. Ze kiest niet voor één perspectief, maar kijkt steeds naar de situatie van cliënten.

Ik heb natuurlijk geen volledig beeld, dus ik moet voorzichtig zijn. Maar ik zie dat de menselijke maat belangrijk is voor Amerpoort. Ik krijg de indruk van een gemeenschap. Dat heb je niet bij alle organisaties; sommige zijn zo verspreid dat het gemeenschapsgevoel ontbreekt. Kennelijk is Amerpoort erin geslaagd om kleinschaligheid voor cliënten te verbinden met een grootschalige organisatie van de zorg.”

De professionele kracht van Amerpoort

WERKEN VANUIT WAARDERING

Het glas is halfvol of halfleeg; het is maar hoe je het bekijkt. Het werken vanuit 'waardere perspectief' doet zijn intrede bij Amerpoort. Volgens deze werkwijze zijn de glazen altijd minimaal halfvol. Dat geeft energie.

DOOR: MARIËTTE LAMMERS

"Wat ervaar jij als de professionele kracht van Amerpoort en hoe kunnen we deze kracht in de toekomst gebruiken?" De projectgroep Professionele Kracht begon vorig jaar een onderzoek naar de sterke kanten van de organisatie. Enkele tientallen medewerkers, cliënten, verwanten en een aantal externe relaties deden mee.

Markant moment

Het onderzoek had plaats in groeps gesprekken waarin het 'waardere perspectief' centraal

stond. Wanneer er iets gebeurt waar je heel tevreden over bent of waar je trots op bent, is kracht zichtbaar en voelbaar. Dat is een markant moment. Elke deelnemer noemde zo'n markant moment. Vervolgens dacht iedereen na over de vraag waarom dit moment zo markant was en of je die positieve punten vaker kunt benutten. Bijvoorbeeld: "Een goede samenwerking binnen

het team" of "De structuur die een cliënt krijgt waardoor hij beter functioneert". De projectgroep analyseerde alle antwoorden en vatte ze samen in tien begrippen die de professionele kracht weergeven.

Positieve energie

"De groeps gesprekken hebben veel positieve energie opgeleverd", zegt Hilda Rozendal, projectleider. "Al heel snel ontstond het inzicht dat je naast het benoemen van verbeterpunten ook en vooral moet stilstaan bij de dingen die

Het markante moment van...

De begeleider bij een woongroep

Walter kon niet zelfstandig drinken. Het team besloot daar samen met hem aan te werken. Het moment dat Walter zelfstandig uit een beker dronk, was euforisch. De sleutel voor dit succes was de goede onderlinge communicatie binnen het team. Het doel Walter zelfstandig te leren drinken bleef levend door het in het teamoverleg steeds ter sprake te brengen. Maar ook door goede communicatie met de ouders. Het team werd zich ervan bewust dat je door samen aan een concreet doel te werken en goede afspraken met elkaar te maken een fantastische bijdrage kan leveren aan iemands ontwikkeling.

De bewoner met een verstandelijke beperking

Op maandag maakt Tim altijd het fruit klaar voor een andere groep. Die maandag was er geen fruit en kon Tim zijn vaste taak niet uitvoeren. Hij besloot toen zelf om buiten papier te gaan prikken. Tim is er trots op dat hij zelf iets heeft bedacht om het gat in zijn programma op te vullen en dat de begeleiding zijn idee goed vond. Een markant moment. Doordat de begeleiding luisterde naar wat Tim graag wilde doen, merkte hij dat hij vrijheid heeft om zelf keuzes te maken en dat hij zijn eigen ideeën kan uitvoeren.

Ondanks alle wirwar en chaos

Een aantal ouders heeft Amerpoort laten weten behoefte te hebben aan themabijeenkomsten. Dit heeft geleid tot het opzetten van drie 'Nieuwenoordlezingen', waar deskundigen onderwerpen toelichten en ouders en medewerkers vervolgens met elkaar in gesprek kunnen gaan.

Een van deze lezingen ging over 'Autisme: wat betekent dit voor ouders en medewerkers en hoe kun je elkaar daarbij helpen?' Ria Tibbe, ouder van een autistische zoon, hield een prachtig verhaal over de impact op het gezin. Ruurd Leenders vertelde hoe hij als medewerker de omgang met autistische jongeren ervaart. Zijn gedicht hierover maakte veel indruk op de aanwezigen: het is zeggenschap in zijn meest pure vorm.

Mijn familie en mijn vriend

*Alles zo bewegend, mijn omgeving zo vertekend
Kom niet dichtbij of ik grijp, nog voordat ik begrijp
Help me met de tijd, voordat ik in mijzelf verdwijn
En ik zorg voor pijn
Jij bent mijn arm die uitvoert wat mij niet lukt
Begrijp wat je geeft met mijn schreeuw en zucht
Zo gelukkig door de klanken van muziek en de rust in jouw stem
Ondanks alle wirwar en chaos, geniet ik van wie ik ben
De rust die jij me geeft, is wat mijn leven leven geeft
Dankzij jou weet ik dat ook ik iemand als jou verdien
Want jij bent mijn familie en mijn vriend*

Ruurd Leenders

Ingrid Reijnen is cliëntencoach

al goed gaan. Het benoemen van markante momenten alleen al doet iets moois met mensen. Het roept een heel positief gevoel op." Eén van de deelnemers verwoordde het zo: "Eén markant moment opent de deur naar meer trotse momenten."

Rondje trots

Leonie Hermans, manager bij divisie BinG en verantwoordelijk voor de locaties De Kiezel, Hofland, Parkwijk en woongroep Mozart heeft binnen haar teams ook ervaring met de werkwijze. "Ik pas die toe door op zoek te gaan naar 'wat doe je goed?' Naarmate je dat vaker doet, zie je dat ook steeds meer dingen goed gaan."

In de teamvergaderingen nemen Leonie en haar collega's tijd voor 'een rondje trots'. Teamleden denken na over een markant moment in hun werk en delen dit met hun collega's. "In het begin keek iedereen elkaar wat vreemd aan, maar nu hoor ik regelmatig: 'We houden toch wel tijd over voor de markante momenten, Leonie!' Mensen gaan met een positief gevoel de vergadering uit."

Ze vervolgt: "We zijn zo vaak geneigd te benoemen wat niet goed gaat, wat beter kan. Het gaat dan over bewoner Piet die buiten de paden loopt, weer eens geblowd heeft en wat voor sancties we daarop moeten zetten. Als we naar dezelfde bewoner kijken door de 'wat-gaat-er-goed-bril', dan blijkt dat hij ook vooruitgang boekt. Wat niet goed gaat, wordt minder zwaar en komt in een ander daglicht te staan."

Het effect van het waarderend perspectief in het dagelijks werk van de begeleiders van de locatie Parkwijk is duidelijk zichtbaar. Zij passen het ook weer toe. Het resultaat is dat zij met meer warmte over cliënten spreken.

Inmiddels zijn ook diverse personeelsinstrumenten, zoals functionerings-, intervisie- en loopbaangesprekken aangepast vanuit het waarderend perspectief.

Om de professionele kracht levend te houden, ontvangen alle managers binnenkort een dobbelsteen met daarop de tien kernwoorden. In te zetten op ieder gewenst moment om – onder het genot van een vol glas? – markante momenten te benoemen.

Marita:
allemaal rituelen

het Netwerk

Drie weken lang bivakkeerde Maria Aerts-De Vries in een appartement op locatie Nieuwenoord, vlakbij haar dochter Marita. "Ik heb lekker vakantie gehouden. Je kunt je daar best amuseren."

DOOR: BERT VAN DER KRUK / FOTO'S: INEKE OOSTVEEN

Mevrouw Aerts-De Vries (91) woont in een flat in Amsterdam-Buitenveldert, nog steeds zelfstandig. De wat donkere kamer staat vol met zware meubels. De boekenkast puilt uit. "Ik kom uit een groot huis aan de Apollolaan", zegt ze verontschuldigend. Daar woonde ze destijds met haar man Guillaume Aerts, die in 1987 overleed. Samen kregen ze vier kinderen. Geregeld verlaat mevrouw Aerts de stad om, in haar eigen auto, naar Baarn te rijden voor een bezoek aan haar jongste dochter Marita (53). "Meestal een paar uurtjes. Ik bel van tevoren met de leiding of het uitkomt. Soms neem ik Marita mee naar dat restaurant bij de snelweg. Of we gaan ergens poffertjes eten. Het is belangrijk voor haar om even uit de groep te zijn."

Tijdje ondergedoken

Een kleine twee jaar geleden was mevrouw Aerts zelfs drie weken lang op 'bezoek' bij haar dochter. Ze verbleef in die tijd in het appartement in boerderij De Huydecoper dat speciaal bestemd is voor ouders en familieleden van cliënten. Het was rond haar negentigste verjaardag. "Ik heb er een tijdje ondergedoken gezeten", zegt de vrouw die voor haar verzetsrol in de Tweede Wereldoorlog een Yad Vashem-onderscheiding kreeg.

"Ik wilde afstand nemen van Amsterdam. Het was heerlijk, rustig. Het was prachtig zomerweer, ik heb lekker vakantie gehouden. Ik had de auto bij me, dus ik kon boodschappen doen in Baarn. Ik kon er zelf koken. Ik werd soms

door Marita's woongroep uitgenodigd om daar te komen eten. Ik heb ook het hele groepje bij mij op de koffie gehad. Dan kwamen ze met z'n allen aanrijden in de huifkar..."

Ze vindt Nieuwenoord een prachtig terrein. "Veel verschil in woningen, geen eenheidsworst. Een zwembad, een cultureel centrum en een leuk winkeltje. Je kunt je daar best amuseren. En ik had ook zelf genoeg te doen. Ik ben bezig geweest met het bijwerken van oude agenda's vanaf 1940." In de oorlog kwam Maria de Vries vanuit Limburg naar Amsterdam, waar ze op het bevolkingsregister aan de Plantage Kerklaan ging werken. Na de aanslag op dit gebouw in 1943 raakte ze "in no time" betrokken bij het verzet. Agenda's uit later jaren maken vooral duidelijk dat ze – eerst voor de KVP en later het CDA – in de gemeenteraad van Amsterdam en vervolgens de Provinciale Staten van Noord-Holland actief was.

Nare man

Dochter Marita woont sinds haar twaalfde op Nieuwenoord. "Tot die tijd ging ze naar een crèche in de Van Breestraat, speciaal voor kinderen met handicap. Toen ze twaalf werd, moest ze plaats maken voor anderen. Ze zou toen naar de BLO kunnen en moest een paar proefjes doen, maar die heeft ze verknoeid. Toen wist ik niet meer wat ik met haar moest aanvangen."

Ze ging kijken bij Eemeroord, de voorloper van Sherpa. "Maar de dokter daar was een nare man. Ik heb zelf nog geen drie woorden kunnen zeggen, behalve goedendag; hij praatte aan één stuk door. Het was een koude bedoening. Ik dacht: Die vent krijgt mijn kind niet, hij kan barsten."

Op advies van een arts-psychiater ging ze vervolgens naar de overkant, naar de zusters van Nieuwenoord van wie er enkelen uit haar geboorteplaats Heerlen kwamen. "Dat was een totaal andere sfeer. In de hal lag een klein persje op de vloer en er stonden bloemen. Er liep een lieve non langs die Marita meteen een aai over de bol gaf. Ja, er was een heel verschil >

tussen een protestantse en een katholieke entree.”

Dat neemt niet weg dat het afscheid haar zwaar viel. “Ik vond het verschrikkelijk. Een kind hoort niet uit huis geplaatst te worden. Maar ik had nog drie andere kinderen. Ik had in die tijd al veel vergaderingen. De andere kinderen konden hun eigen gang gaan, zij niet. Als we eens op visite gingen, was er altijd op-pas nodig, maar dan wel iemand die ook goed met Marita kon omgaan. En als we bijvoorbeeld naar mijn ouders in Limburg wilden, was ze altijd ziek. Ze had toen al zwakke longetjes; ze heeft daar ook twee maanden voor in het ziekenhuis gelegen.”

André Rieu

Ongeveer om de drie weken komt Marita een weekend op bezoek bij haar moeder. Beneden bij de lift zegt ze “Mama huisje, mama huisje”, terwijl ze met haar vingers tegen elkaar een denkbeeldig huisje vormt. Ze drukt op het knopje van de lift en vindt haar weg naar de flat, waar alles volgens haar vaste stramien moet gebeuren. “Allemaal vaste rituelen.” “Ze is nog niet binnen of ze heeft het over André Rieu. Meestal zit ze in haar vaste hoekje op de rode bank, bijzettafeltje erbij voor de koffie en gebak. Maar voor André Rieu gaat ze dichtbij de tv zitten. In de middag wil ze limonade met stukjes kaas – daarin is ze heel precies. En ze wil hier graag in bad. Soms drinkt ze ook koffie in bad. Kom ik er gezellig bij zitten en hoor ik meteen wat ze die avond wil eten.”

Plein, kerk en kerkhof – dat zijn de vaste elementen van het bezoek, en dat weet Marita maar al te goed. “Op het Gelderlandplein doen we op zaterdag boodschappen. Bij de slager wacht ze tot ik de andere boodschappen heb gedaan; ze weet dat ze daar een plakje worst krijgt. Ze groet de visboer, ze groet trouwens iedereen. Op zondag gaan we naar de kerk, de Augustinuskerk. Daarna naar het kerkhof, maar eerst bloemen kopen: ‘Voor het graf van papa.’ Nog voor we iets besteld hebben, geeft de

vaste bloemenman haar een prachtige roos. Die zet ze thuis bij papa’s foto.”

Gewoon omvallen

Marita woont tegenwoordig op Binnenweg 6, met vier anderen. In de loop der jaren is er veel veranderd op Nieuwenoord. “Het is niet bij te houden, zoveel is er gebouwd.” Marita loopt zelf naar de dagbesteding, ook dat was er vroeger niet bij. Haar moeder is “absoluut positief” over al die vernieuwingen. “Marita’s ontwikkeling is heel geleidelijk gegaan. Ze heeft gaandeweg veel bijgeleerd. Ze vindt het leuk om in de keuken te staan. Ze weet precies wanneer welke begeleider komt. En wanneer ze gaat zwemmen. Dat heeft ze dus ook geleerd,

zwemmen. Ik kan niet anders zeggen dan dat ze op Nieuwenoord heel zorgzaam zijn. Marita wordt goed verzorgd.”

Mevrouw Aerts heeft inmiddels het curatorschap overgedragen aan haar oudste dochter. Een enkel keertje levert dat een meningsverschil op. “Dan vindt zij het soms te vermoeiend voor mij dat Marita drie dagen bij haar moeder is. Maar dat maak ik zelf wel uit. Ik mag dan 91 zijn, ik heb ze nog allemaal bij elkaar hoor. Ik heb een uitstekende gezondheid, ik heb nooit iets gemankeerd, behalve rugklachten en een verhoogde bloeddruk. Ik moet gewoon een keer omvallen. Mijn angst was altijd dat Marita eerder zou gaan dan ik. Dat wil ik niet: Ik wil haar niet begraven.”

Open dag bij dagbestedinglocaties

LEERLINGEN MET DE BILLEN BLOOT

Ter voorbereiding op de keuze van een stageplek openden verschillende dagbestedinglocaties van Amerpoort op Valentijnsdag hun deuren. Leerlingen van het voortgezet speciaal onderwijs volgden een workshop of liepen mee op een locatie naar keuze. Bij Theater Totaal in Nieuwegein leerden leerlingen van De Meerklank het een en ander over acteren.

DOOR: MARIËTTE LAMMERS / FOTO'S: MARIËTTE LAMMERS

"Ik droomde dat ik op een boot zat!" Zomaar een willekeurig fragment uit de droomscène van de voorstelling 'Over het hoofd' van Theater Totaal. De acteurs werken intensief aan het stuk dat eind maart te zien is. Het speelt zich af in een gebouw van de gemeente Nieuwegein dat voor de gelegenheid dienst doet als menselijk hoofd.

Tijdens de repetitie heeft de theatergroep een bijzonder clubje toeschouwers op bezoek. Het zijn zes leerlingen en drie docenten van De Meerklank, een school voor voortgezet speciaal onderwijs in Zeist. Ook op acht andere locaties van Amerpoort tonen leerlingen, ouders en docenten van diverse scholen op deze dag belangstelling voor dagbestedingactiviteiten. Zij zien in de praktijk hoe je bijvoorbeeld kaarsen of zeep maakt of dieren verzorgt op een boerderij.

Geen gestotter

In Nieuwegein blijft het niet alleen bij kijken naar de repetitie. De leerlingen spelen ook mee met de openingsscène. Onder begeleiding van de acteurs van Theater Totaal kunnen ze ervaren hoe het is om op het podium te staan en je kwetsbaar op te stellen. "Want dat is theater maken", legt Margot de Jong uit, de artistiek leider van Theater Totaal. "Kwetsbaar durven zijn en met je billen bloot gaan. Maar je moet ook behoorlijk gedisciplineerd zijn."

Een van de leerlingen van De Meerklank is Max

Krijnen (16). Een creatieve, lange jongen die het wel ziet zitten om in de toekomst bij Theater Totaal te komen. In het dagelijks leven stottert hij, maar op het podium is het stotteren plotseling verdwenen. Max: "Als ik toneel speel, merk ik dat ik even iemand anders ben. Ik trek een ander pak aan en ik voel eindelijk rust in mijn lijf." Terwijl hij het zegt, legt hij zacht zijn handen op zijn buik.

Docent Han Post is ook onder de indruk van wat hij heeft gezien op de open dag. "Ik ben

echt meegenomen door de spelers in de scènes. Wat ik mooi vind aan theater maken, is de groepsdynamiek en het leren omgaan met kwetsbaarheid. En ik besef ineens dat wij op school ook een dramadocent nodig hebben."

Eigen restaurant

Terwijl de leerlingen zich samen met de acteurs nog even richten op de totstandkoming van de scènes, laat leerling Ben Melton (17) weten dat hij toch liever iets in de horeca wil doen. "Ik vond het leuk om mee te doen. De grappige bewegingen, het heen en weer rennen, daar werd ik vrolijk van. Maar het is mijn droom om een eigen restaurant te beginnen." Dus wie weet zien we Ben nog eens terug tijdens een stage in één van de horecalocaties van Amerpoort...

Neem voor meer informatie over dagbesteding bij Amerpoort contact op met de afdeling Zorgbemiddeling & Zorgadministratie, 035 647 52 52 of zorgbemiddeling@amerpoort.nl. Kijk voor meer informatie over Theater Totaal op www.theatertotaal.org

Foto links: Max (l) kijkt de kunst van het acteren af van Emiel (r).

PAUL WILLEMS NIEUWE BESTUURDER AMERPOORT

Paul Willems wordt per 15 mei 2012 de nieuwe bestuurder van Amerpoort. Hij volgt Ton Caspers op die deze functie dertien jaar heeft vervuld en eind maart met pensioen gaat.

Paul Willems (1958) is op dit moment lid van de raad van bestuur van de Bascule, academisch centrum voor kinder- en jeugdpsychiatrie te Amsterdam. Hij is in deze functie actief sinds 2004 en werkte daarvoor als voorzitter van de raad van bestuur van de Argonaut, één van de rechtsvoorgangers van de Bascule. De nieuwe bestuurder van Amerpoort is orthopedagoog. Hij heeft ruim dertig jaar ervaring in organisaties in de geestelijke gezondheidszorg, waarvan de laatste twaalf jaar als bestuurder. Op landelijk niveau heeft Willems een groot netwerk opgebouwd. Zo is hij onder meer voorzitter van het Landelijk Platform Jeugd GGZ, secretaris van het Landelijk Kenniscentrum Kinder- en Jeugdpsychiatrie en voorzitter van de stuurgroep Hulpmix.nl (online hulp voor allochtone jongeren).

VRIJWILLIGER VAN HET JAAR

Lenie van den Hoek uit Soest mag zich 'Vrijwilliger van het Jaar' noemen. Zij werkt als vrijwilliger sinds tien jaar elke woensdagochtend bij kaarsenmakerij De Punt in haar woonplaats. Maar vaak werkt ze veel meer uren. Lenie helpt op de kerstmarkten in de verkoop en met het begeleiden van kinderen bij de workshop kaarsen maken. In totaal zetten zeshonderd vrijwilligers zich belangeloos in voor cliënten van Amerpoort. Een beoordelingscommissie bekeek tien inzendingen. Niet alleen Lenie was blij met haar bijzondere titel, ook de cliënten en collega's van De Punt waren dat. Ze zijn dol op haar. "Lenie verschuift rustig haar vakantie als dat hier beter uit komt. Dat is toch fantastisch!"

AMERPOORT: DAT ZIJN WIJ

NIEUWE GEDRAGSCODE VOOR MEDEWERKERS

'Amerpoort: dat zijn wij', is de titel van de vernieuwde gedragscode voor medewerkers van Amerpoort. In de folder komen missie, visie en identiteitspijlers van Amerpoort aan bod en de daaruit voortvloeiende gedragscode. De tekst is aangepast aan de waarden en normen van deze tijd. In maart ontvangen alle medewerkers en vrijwilligers de folder thuis. De gedragscode is dan ook te vinden op intranet.

SPEEDDATES DOEN HET GOED

Om mensen te werven, kiest Amerpoort de laatste tijd geregeld voor een nieuwe werkwijze: speeddates. Eind januari was er bijvoorbeeld zo'n sessie in het Cultureel Centrum op locatie Nieuwenoord. Er waren 32 kandidaten uitgenodigd. Elke kandidaat sprak acht minuten met vier interviewers. De speeddate was voor de meesten een nieuwe, maar interessante ervaring.

NIEUWE GROEP IN SOEST: FLINK

Dagbesteding Het Leemveld in Soest heeft er een nieuwe groep bij: Flink. De groep richt zich op (jong)volwassen cliënten die nabijheid en een individuele benadering van de groepsbegeleiding nodig hebben. De groep heeft een kleinschalige opzet en een individuele aanpak. Het ontwikkelingsniveau van de doelgroep is een matige verstandelijke beperking en een achterblijvende ontwikkeling op sociaal en emotioneel vlak.

Flink heeft een gevarieerd dagprogramma met zinvolle activiteiten die aansluiten bij de interesse van de cliënt. De activiteiten dragen bij aan een positief zelfbeeld, met als resultaat een voldaan en vaak ook trots gevoel. De nieuwe groep wil ook buiten Het Leemveld in de wijk activiteiten oppakken.

DE BLAUWE VOGEL IN SOEST HEROPEND

Kinderdagcentrum De Blauwe Vogel opende in januari de nieuwbouw aan de Bosstraat in Soest. Tussen de buien door lieten de kinderen samen met burgemeester Arie Noordergraaf van Soest gekleurde ballonnen op.

De kinderen die bij De Blauwe Vogel dagbesteding, begeleiding en behandeling krijgen, hebben een meervoudig complexe beperking. In het nieuwe gebouw worden zij op allerlei manieren uitgenodigd tot actie en interactie. Zo is er een bijzondere belevingstuin, die alle zintuigen van de kinderen aanspreekt.

Bijzondere en noodzakelijke onderdelen zijn het zwembad, de twee snoezelruimten en de bewegingshal. In de sanitaire ruimten van de groepen is er tastbare kunst. Het plafondtilift-systeem zorgt voor comfortabele transfers voor de kinderen en betere arbeidsomstandigheden voor de begeleiders. De nieuwbouw is mede mogelijk gemaakt door een groot aantal sponsors, waaronder het Revalidatiefonds.

AMERPOORT INVESTEERT FORS IN KWALITEIT ZORG

Amerpoort gaat de komende jaren fors investeren in het opleiden van nieuwe medewerkers. Dat is mogelijk dankzij een convenant dat staatssecretaris Veldhuijzen van Zanten van VWS vorig jaar sloot met Zorgverzekeraars Nederland. Het ministerie stelt de komende drie jaar jaarlijks 636 miljoen euro extra beschikbaar voor investeringen in de langdurige zorg.

Binnen Amerpoort is één van de doelstellingen dat er 51 nieuwe medewerkers aan de slag gaan. Hiermee draagt de organisatie bij aan het toekomstbestendig maken van de zorgsector. Op korte termijn zullen extra leer- en werkplekken beschikbaar komen voor nieuwe medewerkers. Deze mensen zullen vooral instromen in een MBO 4 Beroepsopleiding 'Maatschappelijke Zorg'. Meer weten? Bekijk dan www.werkenbijamerpoort.nl

KLUSSENGROEP NIEUWENOORD LOOPT LEKKER

Ruim drie maanden is de Klussengroep op locatie Nieuwenoord aan de gang. "Het loopt lekker", vertelt begeleider Maarten Vermeulen. De klussers, voornamelijk cliënten met ernstig probleemgedrag, hielden zich de afgelopen tijd bezig met het opbouwen van takkenwallen, het opruimen van bladeren en takken en het repareren van tuinmeubilair.

Als het aan Maarten ligt, blijft het daar niet bij. "We zijn nu in overleg met de gemeente Baarn. In het kader van duurzaamheid onderzoeken we of de Klussengroep een bijdrage kan leveren aan het gescheiden aanbieden van plastic afval."

De jongens – er hebben zich nog geen vrouwen gemeld – raken heel wat energie kwijt in hun klusactiviteiten. Willem, één van de deelnemers, is altijd erg druk en beweeglijk. Sinds hij werkt in de buitenlucht, valt hij 's avonds vroeg in slaap.

De Klussengroep, onderdeel van dagbesteding De Poolster, heeft nog plek. Meer informatie bij Maarten Vermeulen, noorderkroon@amerpoort.nl of Zorgbemiddeling & Zorgadministratie via zorgbemiddeling@amerpoort.nl

FEESTELIJKE OPENING DE FOORTSE BRUG

Dagbesteding De Foortse Brug in Vathorst vierde op 12 januari op feestelijke wijze de opening van het nieuwe pand. Vitale, ouderwordende mensen met een verstandelijke beperking, die de behoefte hebben om nog actief bezig te zijn, kunnen hier terecht.

Medewerkers en cliënten van De Foortse Brug zijn sinds juli 2011 aan het werk in het nieuwe pand. Trotse cliënten en hun begeleiders lieten de aanwezigen de prachtige ruimtes zien. Terwijl hij de ruistruimte toonde, vertelde een cliënt aan de gasten: "Hier kan ik 's middags even lekker bijkomen als ik daar zin in heb." Zijn medecliënte vulde hem aan: "Ik hoef niet uit te rusten hoor. Op de creagroep doen we echt alleen maar leuke dingen, alleen maar!"

Kookproject bij Christophorus

HET LEKKERSTE ETEN KOOK JE GEWOON ZELF

Slappe groenten uit een plastic bak, daar hadden de cliënten van Christophorus geen trek meer in. Nu koken ze zelf, met biologisch-dynamische producten. "Zullen we nog een ei bij de rösti doen, Fetta?"

DOOR: SUZANNE VISSER / FOTO'S: CHRISTOPHORUS

In de winterkou ligt de rechthoekige kweekbak in de tuin er stilletjes bij. "Daar is het vorige zomer mee begonnen", zegt Pamela Boltner, begeleider C bij Christophorus, woning Egelantier in Bosch en Duin. "Zaaien, water geven, geduld hebben. Iedere dag even kijken hoe de plantjes groeien en dan samen oogsten en proeven. Sla die naar sla smaakt en echte aardbeien. Wát een verschil." Sinds 1 januari wordt in alle woningen van Christophorus (90 cliënten, vanaf januari 2010 onderdeel van Amerpoort) zelf gekookt met verse producten van het seizoen. "Het scheelt in de kosten, maar belangrijker is dat mensen weer zien waar eten vandaan komt", zegt manager Christi van Groesen. "Niet uit een pak, maar uit de tuin. Je gaat snijden, je ruikt er eens aan en proeft ervan, het gaat in de pan en dan verspreiden de geuren zich door het huis. Eten wordt weer een sfeervol, gezellig element van de dag."

Overgare broccoli

Begeleider Pamela was meteen enthousiast over het idee. "Eigenlijk waren we het allemaal al een tijdje zat om een slappe hap uit een plastic bak te eten. We vragen de jongeren regelmatig wat ze vinden en zij mopperden nogal eens op de kant-en-klare biologisch-dynamische maaltijden, die we opwarmden in de stoomoven. Niemand houdt nu eenmaal van overgare broccoli."

Zelf koken is lekkerder en gezonder, vindt Pamela. "Het helpt, denk ik, ook tegen de maag-darmproblemen die vrij veel voorkomen bij cliënten. En het is best te doen: op zaterdag, als veel bewoners weg zijn, kookten we altijd al. Je moet het natuurlijk niet te ingewikkeld maken. Geen vier gangen. Maar wel vers, gevarieerd en gezond."

Zelf koken is volgens Pamela bij steeds meer instellingen een trend. Bij Christophorus gebeurde het in een ver verleden ook al. Het verschil is dat er nu geen koks meer zijn. De groepsleiding kookt samen met de cliënten op basis van een handboek met kwaliteitsnormen. Pamela stelt het weekmenu samen en houdt rekening met verzoeken. Zij berekent de benodigde hoeveelheden, bestelt de ingrediënten en maakt een werkplan. Vervolgens bereidt de ochtendploeg het avondeten voor en kookt de middagploeg, met hulp van de cliënten.

Foto's: Zelf koken is lekkerder en gezonder.

Rösti met bietjes

Vandaar dat Fetta in de Egelantier verwoed staat te roeren in een grote pan. Begeleider Ilona Gerretsen Barata werpt een snelle blik op het mengsel van geraspte aardappels, bloem, ei en ui. "Hier zit nog een klontje, zie je dat? En misschien nog een eitje erbij..."

'Geen vier gangen, maar wel vers, gevarieerd en gezond'

Vanavond eten ze in de Egelantier rösti met bietjes en slavink. Het recept komt gewoon uit de Allerhande, maar er zitten wel groenten van het seizoen in. Dat past bij de antroposofische manier van leven, waarin de seizoenen het ritme aangeven: in februari eet je geen aardbeien, maar bietjes. Aardbeien zijn momenteel niet eens verkrijgbaar bij de biologisch-dynamische leverancier die de meeste boodschappen aan Christophorus levert.

Een andere keuze is dat er minder vlees wordt

gegeten dan gemiddeld; hooguit zo'n twee keer per week. Pamela: "Vlees is duur en de productie is belastend voor het milieu. Mensen hebben niet elke dag vlees nodig. Je kunt ook vis eten, of tofu. Heerlijk!"

Wel wennen

Zelf koken is wel wennen. Op een druk moment in de middag komt er werk bij dat ook nog eens op tijd klaar moet zijn. Niet alle groepsbegeleiders stonden erom te springen. Maar op een andere manier brengt het koken juist rust, merkt Pamela. "In de tijd waarin we nu koken, waren we vroeger meer gehaast. Nog even dit, nog even dat. Nu zitten we met cliënten die dat willen, aan tafel groenten te snijden of roeren we in een pan."

Het gaat boven verwachting. "Het koken is stimulerender dan ik had durven denken. Ik zie mensen groenten snijden van wie ik niet wist dat ze het konden." Met een blik op Felicia, die uien staat te bakken, zegt ze: "Dat ik ooit iemand zo zelfstandig aan het fornuis zou hebben staan! Maar ze kán het, dat zie je, en ze is er trots op! Koken hoort echt bij het begeleiden naar zelfstandigheid."

Beter eten

Intussen heeft Ilona Tamara en Heleen eveneens aan het snijden van de cherrytomaatjes gezet. Met als effect dat er nogal wat tomaatjes eindigen in de mond van Heleen – die toch bepaald geen fan van groente is. "Heleen eet echt beter dan voorheen", vindt Ilona. Een uur later zitten de bewoners van De Egelantier in twee groepen aan het avondeten. De slavinken, de bietjes, de rösti, de tomatensla – alles gaat schoon op. Wat je zelf kookt, is lekker!

De bewoners van de Egelantier kunnen bij het koken nog wel wat hulp van vrijwilligers gebruiken.

Aanmelden kan bij C.vanGroesen@amerpoort.nl.

Dromen

Het is 07.15 uur en één voor één komen ze in ochtendjas de kamer binnen geschuifeld. "Goedemorgen! Lekker geslapen?" Aan de ontbijt tafel vraag ik altijd even of en waarvan ze gedroomd hebben vannacht. Soms roept één van de heren: "Mooie vrouwen!" Maar meestal is het antwoord "Nee" of "Weet niet". Jammer vind ik dat, want ik ben er zo benieuwd naar.

Ik ben zelf een fervent dromer. Ik droom de gekste dingen. En ook de gewoonste dingen, soms zelfs zo gewoon dat het weer gek is. Mijn dromen gaan vaak over dingen waar ik mee bezig ben. Over wat ik heb gedaan die dag of wat ik de volgende dag ga doen.

Dromen is het verwerken van alle indrukken van een dag. Dat maakt dromen heel persoonlijk. Hoe jij de wereld om je heen in je opneemt, bepaalt wat en hoe je droomt. Maar wat nou als je een andere manier van informatie verwerken hebt? Als je de wereld anders tot je neemt? Wat droom je dan?

Een van de cliënten op een groep waar ik vaak werk, zegt iedere ochtend als ik haar vraag wat ze gedroomd heeft: "Ik heb over jou gedroomd, en over alle andere leiding." Ik ben geneigd dat te bestempelen als sociaal wenselijk antwoord, maar waarom zou het niet waar zijn? Zij is een vrouw die het liefst elke dag alles hetzelfde doet; zou ze dan ook elke nacht alles hetzelfde doen?

Dromen zijn eigenlijk gedachten in een ander jasje. En de gedachten van cliënten kunnen mij op diezelfde manier fascineren. Vooral als een van hen voor zich uit zit te staren, ogenschijnlijk in gedachten verzonken. Mond een beetje open, hoofd schuin. Dan wil ik zo graag weten waaraan hij denkt. Hoe zijn gedachten eruit zien. Denkt hij in beelden of in tekst? Tot hoever dwaalt hij af?

Als ik vraag waar hij aan denkt, krijg ik meestal het antwoord: "Niks" of "Weet niet". Zou dat kunnen, aan niks denken? Maar soms moet hij, terwijl hij zo zit, ineens glimlachen. Dan moet hij toch wel ergens aan gedacht hebben. Maar aan wat?

Naomi Tieman is flexwerker

wat doe jij?

Tommy Kreeftmeijer: Een eigen geluid

Tommy Kreeftmeijer (16) woont op Muzeplein 4 op Nieuwenoord. Hij heeft dagbesteding aan huis. Een aantal keer per week gaat Tom met zijn begeleidster naar dagbesteding Eend om daar aan het programma mee te doen.

DOOR: ANGELIQUE VAN HOLLAND / FOTO: INEKE OOSTVEEN

Ik ben Tommy. Een stoere puber. Een kwetsbaar kind. Ik kan niet praten, maar als je heel goed luistert, hoor je wat ik zeg. We gaan wandelen, wandel je mee?

Tommy knijpt zijn ogen samen als we buiten komen. Het is koud en het zonlicht weerkaatst in een dun laagje sneeuw. De drempel is een letterlijke drempel voor Tom. De spanning in zijn spieren neemt toe. De knisperende sneeuw prikt veel te hard in zijn oren. Tom strekt zijn benen en wappert hard met zijn armen. De tuin uit, het paadje over. Tom laat zijn benen rusten in de stoel en zijn armen bewegen rustiger. Richting het bos. Steeds meer rust. Tom begint te genieten.

Schel

Een zacht briesje wappert door onze haren als we het bospad in lopen. Tom beweegt zijn hoofd en grinnikt zachtjes als de wind langs zijn wangen glijdt. Een vogel fluit schel. Tom reageert direct. Zijn armen en benen strekken zich. Een blaadje waait voorbij. Hij volgt het met zijn ogen. Zijn rechterhand komt omhoog, naar achteren, richting mijn hand. Ik pak hem voorzichtig vast. Tom knijpt zacht. Contact.

Zachtjes

Een hand in zijn hand, de andere op zijn borst. Dichtbij. Tom trekt zijn hand uit de mijne. Slaat op zijn armleuningen, want een man roept zijn hond. Twee handen op Toms borst.

Zachtjes fluisteren in zijn oor. Zijn hand zoekt mijn hand weer op. En weer los. Toms lange, slanke vingers tikken tegen mijn mond. Ik blaas zachtjes tegen zijn vingers. Tijd om te stoppen met wandelen.

Hard

Tussen de bomen in de sneeuw staan we stil. Tom volgt me als ik om zijn stoel heen loop. Een zacht liedje. Twee handen richting mijn handen. Richting mijn gezicht. Ik hurk bij Tom neer. Zijn vingers dansen over mijn gezicht. "Niet in mijn neus, Tom." Tom lacht en gluurde naar mijn gezicht. Ik bied mijn hand aan. Bied nog een keer mijn hand aan. Tom pakt mijn vingers en brengt ze naar zijn mond. Ik wandel over zijn lippen terwijl Tom de lucht eruit perst.

Misschien pakt hij zo mijn hoofd voor een knuffel. Vandaag niet. Er fietst iemand voorbij. De sneeuw maakt herrie. Tom duwt mijn hand weg en bijt hard op zijn hand. We draaien om en lopen verder. Twee handen op zijn borst. Op zijn schouders. Ik aai zijn wang. Een puberpuistje.

Geluid

De vogeltjes bij Boerderij De Huydecoper fluiten veel mooier dan de bouwvakker doet. Tom kijkt naar de felgekleurde diertjes en draait zijn oren naar het geluid. Alleen, genieten, rust. Ik neem wat afstand en kijk naar hem. Mooie, grote, kleine man!

IN DE ETALAGE

STOERE STOKPAARDEN VAN STOF

Nieuw in het assortiment van Textielatelier PastZo: **stokpaarden van stof**. De paarden zijn verkrijgbaar in allerlei kleuren en zijn heerlijk zacht. U kunt in het atelier zelf stoffen uitzoeken om uw persoonlijke stokpaard te laten maken. Het is ook mogelijk om een tekst, bijvoorbeeld een naam, op het paard te laten borduren. Een stokpaard kost € 17,95 inclusief btw en is te koop bij PastZo.

Textielatelier PastZo, Di Lassostraat 65, 3766 EB Soest, 035 603 27 03, pastzo@amerpoort.nl

COLOFON

AmerBreed is een uitgave van Amerpoort en verschijnt vier keer per jaar. Het magazine is bestemd voor verwanten van cliënten, voor personeel, vrijwilligers en externe relaties.

Cliënten die AmerBreed willen ontvangen, kunnen een mail sturen naar amerbreed@amerpoort.nl

Amerpoort is een organisatie voor dienstverlening aan mensen met een verstandelijke beperking.

Hoofdredactie: Marieke van Dommele

Eindredactie: Bert van der Kruk, Mariëtte Lammers

Bureau redactie: Angelique van Holland

Vormgeving/Illustraties: Mark van Herpen

Redactieraad: Hanneke Henrichs, Moniek Nusselein, Ingrid Reijnen, Naomi Tieman

Aan dit nummer werkten mee: Angelique van Holland, Bert van der Kruk, Ingrid Reijnen, Naomi Tieman, Suzanne Visser

Fotografie: Mariëtte Lammers, Ineke Oostveen, Christophorus

Drukwerk: Reproka Visuele Communicatie

Adressering: Reproka Visuele Communicatie

Redactieadres: Tips en suggesties kunt u sturen naar: Amerpoort, afdeling Communicatie, Postbus 1020, 3740 BA Baarn amerbreed@amerpoort.nl, telefoon 035 647 52 14

Internet: www.amerpoort.nl

Foto cover: Ton Caspers

WEGWIJZER

Algemeen telefoonnummer
035 647 55 55

Ook in het weekend en buiten kantoor tijden is Amerpoort op dit nummer te bereiken.

Zorgbemiddeling en Zorgadministratie
035 647 52 52

Directiesecretariaat
035 647 52 02

Afdeling Communicatie
035 647 52 14

Divisie Regio
033 451 11 17

Divisie Nieuwenoord
035 647 54 01

Divisie Kind en Jeugd
035 647 56 01

Divisie BinG /Zorgondersteuning
035 647 52 21

Pastoraat
035 647 52 32

Stichting Vrienden van Amerpoort
035 647 52 03

Stichting Vrienden van Christophorus
035 647 53 32 / 06 10 20 21 16

CCR, deelraad Cliëntenvertegenwoordiging en deelraad Cliënten
035 647 52 31

Vrijwilligerswerk/Bezoekrelaties
035 647 52 30

Maatschappelijk betrokken ondernemen
035 647 52 44

Helpdesk Facilitaire Service
035 647 53 33

Medisch Secretariaat Gezondheidscentrum Zandheuwelweg
035 646 37 60

Personeel & Organisatieontwikkeling
035 647 52 67

F&I
035 647 53 51

Nieuwenoord-Fonds
035 647 54 05

Cultureel Centrum
035 647 56 65

Stichting Huydecoper
035 647 52 03

Klachtencommissie
Secretaris Klachtencommissie
Postbus 1020, 3740 BA Baarn

Behulpzaam

Naam:

Bob Klomp

Leeftijd:

51

Functie:

Functioneel applicatiebeheerder bij de afdeling Zorgbemiddeling & Zorgadministratie

Wat zijn jouw passies?

"Ik heb hobby's en passies. Mijn hobby's zijn muziek, sport, Suriname, geschiedenis en computers uit elkaar halen en verbouwen. Mijn passies zijn mijn vrouw, twee dochters en kleinzoon. Alles wat ik doe, is ondergeschikt aan mijn leven samen met hen."

Wat is je favoriete muziek?

"The Beatles zijn nog steeds favoriet. David Bowie, Bruce Springsteen, The Rolling Stones, het oude werk van Prince – ik ben er gek op. Ik luister ook graag naar Amy Winehouse. Haar muziek is zo puur en niet gekunsteld. Ze heeft briljante stukken geschreven, en dat op haar leeftijd. Prachtig!"

Wat is het mooiste boek dat je gelezen hebt?

"'Twee vorstinnen en een vorst' van R.J. Peskens. Het gaat over een sterke vrouw die het heel moeilijk heeft. Ze kan toch de wereld aan. Ik hou wel van mensen die hun eigen idealen nastreven en niet altijd in de pas van de maatschappelijke norm lopen."

Wat zou je nooit op Marktplaats zetten?

"Mijn verzameling lp's. Als jochie kocht ik er elke week een en die heb ik nog allemaal. Het geeft precies de tijdgeest weer waarin ik als tiener leefde. Ik heb bijvoorbeeld de lp Sticky Fingers van The Stones. De hoes heeft een ritssluiting. Die kan ik vast voor een hoop geld verkopen, maar ik doe het nooit!"

Omschrijf je werkplek.

"Mijn werkplek is regelmatig een chaos, omdat ik vaak met driehonderd dingen tegelijk bezig ben. Op een gegeven moment ben ik dat helemaal zat en ruim ik alles op. Aan de muur hangt een foto van het elftal van Feyenoord dat de Europacup won. Ik was toen negen jaar. Ik ben opgevoed in de wetenschap dat er drie voetbalelftallen bestaan: Feyenoord 1, Feyenoord 2 en Feyenoord 3; de rest doet er niet toe."

Waar ben je trots op in je werk?

"Ik ben trots als mensen zich geholpen voelen. Ik werk in juni al dertig jaar bij Amerpoort en heb op dagbesteding en woongroepen gewerkt, ook als groepshoofd. Ik was het meest trots als ik leerlingen kon meegeven dat het belangrijk is hoe je overkomt op cliënten. Ben je authentiek of speel je een rol? Luisteren, helpen, samenwerken, bewustwording en mensen zien groeien; dat vind ik mooi!"

Hoe zouden jouw collega's jou omschrijven?

"Eigenwijs, aanwezig en - ik hoop - behulpzaam."

Wat zou je veranderen als je directeur was van Amerpoort?

"Ik zou een slechte zijn. Ik ben veel te veel van de emotie. Als ik directeur was, zou ik proberen om op landelijk niveau een front te vormen, zodat we niet met elke beleidsverandering uit Den Haag mee moeten. Protesteren, dat zijn we verleerd in de zorg."